

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 6.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392955696/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

vet havde han strøet en hel Række Puder, det var Ulvene, som forfulgte ham. Han kunde høre paa deres hungrige Hyl, hvor de halede ind paa ham, og skottede ængsteligt tilbage.

Uden for Vinduerne strøg Vinden hen, det begyndte at mørkne i Stuen.

Men de sorte Heste fløj, Stammerne hvirvlede forbi, og Sneen stod efter ham som et skummende Køl vand. Kom en af Ulvene altfor nær, dansende op over Kanemederne, hev han den skyndsomt et Bind af Dickens i Gabet, men han havde snart opbrugt hele sit Forraad, og der var intet Herberge at ty ind i — hvor skulde han dog hen?

Det var ogsaa Regitzes Skyld, hun vilde ikke komme og lege Herberge, det gjorde hun dog altid før, da Alf levede —

-- Ja, da Alf levede — Hestene stod stille, og Ulvene holdt op at løbe, Tue var faldet i Tanker. Han sad og stirrede ud imod de graa, urolige Skyer.

Hvor mange Gange havde de ikke leget Sibirien, han og Alf og Regitze — Alf kørte Kanen og holdt de brogede Tømmer i Haanden, mens han med sagte, sløret Stemme fortalte om de uendelige Skoves hvide Vinterstilhed, hvori kun Ulvenes Glammen skingrede, og Hestenes Prusten lød. Tue hørte efter og holdt Ulvene borte, huggede dem i Hovedet med Moders Alen og kastede dem Bøger i Gabet, og kneb det endelig for haardt, tyede de ind til Regitze; hun bocde i en ensom Bjælkehytte, som laa begravet under de tunge Fyrre; dér glødede Ovnens rødt, og dér rakte hun dem Te og Brød at styrke sig på, til de atter skulde ud at flygte og kæmpe med Ulvene.

Men nu i Aften, da han kom og bad Regitze lege med sig, vilde hun slet ikke. Hun lå på Knæ på en Stol inde i Kabinettet og så ud i Alleen. Og da han halede i hendes Skørter og tiggede: «Jo, Regitze, jo,» vendte hun sig hæfligt om imod ham og udbød:

«Kan du da ikke forstå, jeg ikke har Lyst til at lege?» Og så var hun gået ud at spadserere.

Derfor var det nu, Legen slet ikke vilde gå. Men Regitze havde alligevel Ret, ti hvor kunde de lege, når Alf var død og ikke mere kunde være med? Hun havde ikke glemt ham, hun var anderledes god og trofast end Tue, der bare lod som ingen Ting og havde bemægtiget sig al det fælles Legetøj — — det var grueligt, at han kunde gøre det, og grueligt, at han blev ved med at le, siden Alf var død — han måtte se at vænne sig af med det — ingen af de andre to — —

Tue støttede sit store, langhårede Hoved i sin tynde, lille Hånd og så drømmende hen for sig — kunde han huske Broder? Jo — han huskede to violblaa, tankefulde Øjne og et sølvlyst Hår — og Aftener dér henne ved Bordet, under Lampen, når Alf viste ham Billeder i den store Billedbibel, han holdt så meget af — — og han huskede en Hede — sådan en stor, rød Hede, dér lå Alf på Ryggen i Lyngen med Armene under Nakken og sang op mod Himlen, og højt, højt oppe svarede en Lærke, sang og sang, mens den stod ganske stille i det høje Blå.

Så rullede Hjul, og de brune Heste travede, de var ude at køre med Fader. Store Skyer fløj hen over Himlen, og deres Skygger vexlede ude over Landet, men når Alf så dem komme jagende med Solskinnet flygtende foran, klyngede han sig ind til Moder og skreg: «Jag dem bort! jag dem bort! Se, hvor de kommer — de vil gribe mig!» Men når så Solen atter brød frem, og alt igen blev lyst og lindrende, smilte Alf og tørrede Tårerne af Øjnene. Å ja — de store, sorte Skygger, hvor havde Alf været bange for dem — —

Det bankede, skarpt i Stilheden.

Tue foer op og løftede Pisken — var det Alf, der kom?